

*До разової спеціалізованої вченої ради
в Національному науковому центрі
«Інститут судових експертиз
ім. Засл. проф. М. С. Бокаріуса»
Міністерства юстиції України*

ВІДГУК

на дисертацію Ципліцького Дмитра Олеговича «Організація і тактика проведення слідчих (розшукових) та процесуальних дій за участю захисника», подану на здобуття ступеня доктора філософії у галузі знань 08 «Право» за спеціальністю 081 «Право»

Відгук підготовлено за результатами вивчення тексту рукопису Дмитра Олеговича Ципліцького та опублікованих за темою дисертації наукових праць. Загальний обсяг дисертації становить 240 сторінок, з них основного тексту – 189 сторінок.

Актуальність обраної теми дисертації та її зв'язок з науковими програмами, планами, темами, грантами. Конституцією України визначено, що права і свободи людини та їх гарантії визначають зміст і спрямованість діяльності держави, що наочно свідчить про утвердження пріоритетності захисту прав, свобод і законних інтересів людини. Отже, сучасний стан розвитку кримінального процесуального законодавства України та практики його застосування зумовлює необхідність посилення гарантій забезпечення права на захист як одного з фундаментальних елементів здійснення неупередженого та справедливого кримінального судочинства. За таких умов саме ефективна діяльність захисника є ключовою гарантією й ефективним інструментом забезпечення балансу між публічними інтересами держави та необхідністю належного захисту прав, свобод і законних інтересів особи. Проте чинний Кримінальний процесуальний кодекс України, попри суттєве розширення процесуальних можливостей сторони захисту, містить певні прогалини, колізії та оціночні положення, що негативно впливає на

практику реалізації права на захист. Особливо це стосується участі захисника у слідчих (розшукових) та процесуальних діях, залучення спеціаліста й експерта стороною захисту, участі адвоката у кримінальних провадженнях на підставі угод, щодо неповнолітніх або осіб, стосовно яких вирішується питання про застосування примусових заходів медичного характеру, щодо окремої категорії осіб, а також у спеціальному кримінальному провадженні (*in absentia*) тощо.

Практика здійснення досудового розслідування та судового розгляду свідчить про наявність проблем, пов'язаних із несвоєчасним допуском захисника до участі у провадженні, обмеженням його доступу до матеріалів кримінального провадження, а також неоднозначністю правового регулювання участі адвоката у проведенні процесуальних дій.

Особливої актуальності порушена тематика набуває в контексті імплементації міжнародних стандартів забезпечення права на захист, застосування практики Європейського суду з прав людини та необхідності гармонізації національного кримінального процесуального законодавства з європейськими принципами участі захисника у кримінальному процесі. Тож не випадково останнім часом ця проблематика все частіше перебуває в полі зору правників і стає предметом живих дискусій. Однак, зважаючи на її багатовекторність, вона досі не дістала належного комплексного висвітлення на дисертаційному рівні. І навіть сьогодні, попри намагання окремих науковців більш комплексно осмислити проблемні аспекти участі захисника у кримінальному провадженні, низка питань залишається об'єктом наукового пошуку, що підтверджує актуальність і важливість проведеного Д. О. Ципліцьким дослідження, яке має не лише теоретичне значення, а й практичну спрямованість. Адже саме комплексне дослідження правових та організаційно-тактичних засад участі захисника у кримінальному провадженні дозволяє виявити недоліки чинного правового регулювання, визначити напрями вдосконалення кримінального процесуального законодавства та

сформулювати науково обґрунтовані рекомендації для адвокатів, слідчих, прокурорів і суддів.

Сформульована здобувачем мета дослідження полягає в розробленні концептуальних теоретичних, правових і організаційно-тактичних засад проведення слідчих (розшукових) і процесуальних дій за участю захисника у кримінальному провадженні (с. 22 дисертації). Для досягнення вказаної мети було визначено 12 завдань, які безпосередньо корелюються із підрозділами роботи, висновками до розділів та загальними висновками.

Об'єкт і предмет дослідження визначені правильно, що відповідає вимогам до такого виду наукових праць.

Тема дисертації узгоджується з положеннями Стратегії розвитку системи правосуддя та конституційного судочинства на 2021–2023 рр., схваленої Указом Президента України від 11 червня 2021 р. № 231/2021; Стратегії національної безпеки України, затвердженої Указом Президента України від 14 вересня 2020 р. № 392/2020, а також відповідає Плану науково-дослідних робіт Національного наукового центру «Інститут судових експертиз ім. Засл. проф. М. С. Бокаріуса» Міністерства юстиції України на 2026 рік (номер державної реєстрації в УкрІНТЕІ – 0126U003588).

Тему дисертаційного дослідження затверджено Вченою радою Національного наукового центру «Інститут судових експертиз ім. Засл. проф. М. С. Бокаріуса» Міністерства юстиції України (протокол № 12 від 18 грудня 2023 р.).

Ступінь обґрунтованості та достовірності наукових положень, висновків і рекомендацій, сформульованих у дисертації Д. О. Ципліцького, забезпечується кількома взаємопов'язаними чинниками.

По-перше, робота характеризується логічною та послідовною структурою, яка повною мірою відповідає об'єкту, предмету, меті та завданням дослідження. Автор послідовно переходить від аналізу загальнотеоретичних і нормативних засад діяльності захисника до висвітлення особливостей його участі у слідчих (розшукових) і процесуальних діях, а

також у спеціальних порядках кримінального провадження. Такий підхід дозволив комплексно дослідити проблематику організації та тактики діяльності захисника у кримінальному процесі. Отже, вдало розроблена структура роботи надала змогу здобувачу послідовно розглянути сформульовані завдання.

Робота складається з анотації, переліку умовних позначень, вступу, трьох розділів, які складаються з 12 підрозділів, висновків, списку використаних джерел (283 найменування) та двох додатків.

Як засвідчив аналіз загальних висновків дисертації, у них підсумовано отримані результати та сформульовано ключові тези у вигляді конкретних пропозицій (с. 292–297 дисертації).

Додатки містять список опублікованих праць за темою дисертації та відомості про апробацію її результатів; акти впровадження результатів дисертаційного дослідження в освітню та наукову діяльність.

По-друге, належний рівень достовірності результатів забезпечується опрацюванням значного масиву наукових джерел, положень кримінального процесуального законодавства України, міжнародно-правових актів, практики Європейського суду з прав людини, а також матеріалів правозастосовної діяльності. Важливе значення має й те, що окремі положення дисертації були апробовані автором у наукових публікаціях, присвячених проблемам участі захисника у слідчих (розшукових) діях, відібранню пояснень захисником, використанню спеціальних знань, особливостям діяльності адвоката в умовах воєнного стану та питанням спеціального судового провадження.

По-третє, переконливість сформульованих у роботі положень підтверджена використанням комплексу загальнонаукових і спеціально-юридичних методів дослідження, зокрема історико-правового, формально-юридичного, системно-структурного, порівняльно-правового, логіко-семантичного та ін., що дозволило автору всебічно проаналізувати проблеми правового регулювання участі захисника у кримінальному провадженні та сформулювати низку практично орієнтованих висновків.

Аналіз змісту дисертації свідчить, що рецензована наукова праця є внутрішньо узгодженою, структурно завершеною та безпосередньо орієнтованою на вирішення актуальних проблем діяльності захисника у кримінальному провадженні.

Оцінюючи новизну отриманих результатів, слід зазначити, що автором уперше комплексно досліджено організаційно-тактичні аспекти участі захисника у слідчих (розшукових) та процесуальних діях, а також у спеціальних порядках кримінального провадження. На позитивну оцінку заслуговують положення щодо визначення меж процесуальної активності захисника, особливостей його участі у проведенні окремих слідчих (розшукових) дій, використання спеціальних знань стороною захисту, ролі захисника у кримінальних провадженнях стосовно окремої категорії осіб та осіб, щодо яких застосовуються примусові заходи медичного і виховного характеру.

Заслуговують на підтримку положення, спрямовані на вдосконалення: підходів до визначення процесуального статусу захисника у кримінальному провадженні; змісту та меж його участі у слідчих (розшукових) і процесуальних діях; механізмів реалізації права захисника на збирання доказів; порядку залучення експерта та спеціаліста стороною захисту; особливостей використання спеціальних знань під час досудового розслідування; процесуальних гарантій діяльності захисника у спеціальних порядках кримінального провадження; тактичних рекомендацій щодо участі захисника у слідчих (розшукових) діях; форм протидії реалізації права на захист та способів їх подолання; механізмів забезпечення рівності сторін у кримінальному провадженні тощо.

Окремо слід відзначити приділену здобувачем увагу актуальним питанням діяльності захисника в умовах воєнного стану, проблемам спеціального кримінального провадження, можливостям використання цифрової інформації та спеціальних знань стороною захисту, а також перспективам удосконалення механізму відібрання пояснень захисником.

Наведені положення не є вичерпними, оскільки дисертація містить й інші аргументовані висновки, пропозиції та рекомендації, які свідчать про належний рівень наукової новизни проведеного дослідження.

Таким чином, отримані результати є достовірними, повними та аргументованими, а в дисертаційному дослідженні Д. О. Ципліцького наявні елементи наукової новизни, що є характерним для рівня роботи на здобуття ступеня доктор філософії за спеціальністю 081 «Право».

Загальна характеристика дослідження. Структура дисертації дозволила автору послідовно висвітлити як загальнотеоретичні та нормативні аспекти діяльності захисника, так і проблеми його участі у слідчих (розшукових) та інших процесуальних діях, а також у спеціальних порядках кримінального провадження.

Анотація відповідає змісту дисертації та належною мірою відображає її основні положення, ключові результати та практичне значення проведеного дослідження.

У розділі 1 «Правові засади участі захисника у кримінальному провадженні» автор досліджує теоретико-методологічні підвалини цієї проблематики. Основну увагу приділено еволюції наукових підходів до розуміння ролі адвоката у кримінальному процесі, особливостям сучасного нормативного регулювання його діяльності та зарубіжному досвіду забезпечення права на захист. Загалом розділ спрямований на обґрунтування того, що діяльність захисника не повинна розглядатися лише як формальна гарантія, а має виступати самостійним вектором професійної практики, пов'язаним із формуванням доказової позиції, перевіркою доказів та захистом прав особи.

У підрозділі 1.1 «Генеза та розвиток наукових досліджень щодо участі адвоката-захисника у кримінальному провадженні» узагальнено основні наукові підходи до визначення місця та функцій захисника у кримінальному процесі. Автор доходить висновку, що в умовах дії чинного КПК України, розвитку практики Європейського суду з прав людини, цифровізації та

воєнного стану традиційні підходи до розуміння ролі адвоката потребують переосмислення. Діяльність захисника пропонується розглядати як активну форму участі в доказуванні, що охоплює не лише спростування доводів сторони обвинувачення, а й формування власної правової позиції, ініціювання процесуальних рішень та використання спеціальних знань.

У підрозділі 1.2 «Правове регулювання участі захисника у кримінальному провадженні: національні та міжнародні стандарти» автор аналізує нормативні засади реалізації права на захист на рівні національного законодавства та міжнародних правових актів. Значну увагу приділено положенням Конституції України, КПК України, законодавства про адвокатуру та практиці Європейського суду з прав людини. Автор наголошує, що саме міжнародні стандарти визначають мінімально допустимий рівень гарантій права на захист, особливо в частині раннього доступу до адвоката, конфіденційності спілкування із захисником, рівності сторін та недопустимості використання доказів, отриманих із порушенням права на захист.

У підрозділі 1.3 «Зарубіжний досвід регламентації кримінальної процесуальної діяльності захисника» розкрито особливості відповідного правового регулювання в інших державах. Автор показує, що у країнах континентальної правової системи процесуальний статус адвоката детально визначений законом, тоді як у державах англосаксонської правової сім'ї значну роль відіграють судова практика та автономія сторони захисту у формуванні доказової позиції.

У розділі 2 «Організаційно-тактичні засади участі захисника у слідчих (розшукових) та процесуальних діях» автор переходить від загальнотеоретичних положень до аналізу конкретних механізмів реалізації права на захист у кримінальному провадженні. Основну увагу приділено участі захисника у слідчих (розшукових) діях, тактичним аспектам його діяльності, питанням затримання, запобіжним заходам та використанню спеціальних знань.

У підрозділі 2.1 «Правові й організаційні засади участі захисника у слідчих (розшукових) діях під час досудового розслідування» обґрунтовується,

що захисник має бути активним учасником процесу доказування. Автор підкреслює, що діяльність адвоката повинна охоплювати ініціювання отримання доказів, формування альтернативних версій, залучення спеціалістів, подання клопотань про проведення процесуальних дій та використання тактичних прийомів для перевірки достовірності й допустимості доказів.

У підрозділі 2.2 «Тактичні засади участі захисника у слідчих (розшукових) та процесуальних діях» увага приділена особливостям діяльності захисника залежно від характеру джерела доказової інформації. Автор доводить, що під час вербальних слідчих (розшукових) дій переважають комунікативні і психологічні прийоми, а під час невербальних – контроль за порядком вилучення, фіксації та дослідження матеріальних слідів.

У підрозділі 2.3 «Особливості участі захисника у вирішенні питань про затримання особи та обрання їй запобіжного заходу» досліджуються ризики порушення права на захист під час затримання та застосування запобіжних заходів. Автор наголошує, що адвокат повинен перевіряти законність фактичного затримання, дотримання процесуальних строків, правильність оформлення документів та наявність підстав для тримання особи під вартою.

У підрозділі 2.4 «Залучення експерта та спеціаліста стороною захисту під час досудового розслідування» аналізуються проблеми використання спеціальних знань стороною захисту. Автор зазначає, що чинне законодавство формально передбачає право захисника залучати експерта або спеціаліста, однак на практиці реалізація цього права часто ускладнюється через відсутність доступу до об'єктів дослідження, які перебувають у розпорядженні сторони обвинувачення.

У розділі 3 «Особливості участі захисника у слідчих (розшукових) та процесуальних діях в окремих порядках кримінального провадження» автор розглядає специфіку діяльності захисника у провадженнях, де особливості процесуального статусу особи істотно впливають на обсяг прав адвоката та характер його участі у процесуальних діях.

У підрозділі 3.1 «Участь захисника у кримінальному провадженні на підставі угод» доводиться, що захисник має забезпечувати добровільність волевиявлення особи, роз'яснювати правові наслідки укладення угоди та перевіряти її справедливість і пропорційність інтересам сторін кримінального провадження.

У підрозділі 3.2 «Участь захисника у кримінальному провадженні щодо застосування примусових заходів медичного характеру» підкреслюється, що адвокат у таких провадженнях виступає гарантом недопущення свавільного обмеження свободи особи, а його участь повинна бути обов'язковою незалежно від волевиявлення самої особи.

У підрозділі 3.3 «Участь захисника у слідчих (розшукових) та процесуальних діях за участю особи, щодо якої планується застосування примусових заходів виховного характеру» наголошується, що діяльність захисника повинна бути спрямована не лише на процесуальний захист, а й на забезпечення найкращих інтересів дитини, недопущення психологічного тиску та врахування умов її життя і виховання.

У підрозділі 3.4 «Участь захисника у кримінальному провадженні щодо окремої категорії осіб» автор досліджує специфіку діяльності захисника у справах щодо суддів, народних депутатів та інших осіб, які мають спеціальний процесуальний статус. Основну увагу приділено проблемам дотримання особливого порядку проведення слідчих (розшукових) дій та допустимості доказів, отриманих із його порушенням.

У підрозділі 3.5 «Проблемні питання судового розгляду кримінальних справ у порядку спеціального судового провадження» розглядаються питання забезпечення права на захист у справах, що розглядаються *in absentia*. Автор звертає увагу на проблеми належного повідомлення особи про провадження, доведення факту її свідомого ухилення від участі в судовому розгляді та забезпечення реальної можливості реалізувати право на захист.

У висновках дисертації узагальнено результати наукового пошуку та підтверджено, що участь захисника у кримінальному провадженні має

розглядатися як самостійний елемент забезпечення законності, справедливості та змагальності правосуддя. Автор переконливо доводить, що ефективність діяльності захисника залежить від своєчасності його допуску до участі у справі, достатності процесуальних повноважень та можливості реально впливати на перебіг слідчих (розшукових) та інших процесуальних дій.

Дисертація виконана українською мовою, стиль викладу матеріалу – науковий, а її оформлення відповідає вимогам, визначеним до такого виду робіт наказом Міністерства освіти і науки України від 12 січня 2017 р. № 40.

Практичне значення отриманих результатів. Сформульовані в дослідженні теоретичні положення, пропозиції та рекомендації можуть бути використані у:

а) правотворчій діяльності – під час підготовки пропозицій щодо вдосконалення положень кримінального процесуального законодавства України, Закону України «Про адвокатуру та адвокатську діяльність», а також інших нормативно-правових актів, що регламентують реалізацію права на захист, участь адвоката в доказуванні, використання спеціальних знань, цифрових доказів, укладення угод та здійснення захисту в умовах воєнного стану;

б) правозастосовній діяльності – у практичній роботі адвокатів, суддів, прокурорів, слідчих, дізнавачів, а також у системі підвищення кваліфікації адвокатів та інших учасників кримінального провадження, зокрема під час організації діяльності захисника на етапі затримання особи, обрання запобіжних заходів, участі у слідчих (розшукових) діях, укладення угод, спеціального кримінального провадження, а також у процесі роботи з цифровими доказами та використання спеціальних знань;

в) науково-дослідній діяльності – для подальшого розроблення проблем діяльності захисника у кримінальному провадженні, тактики захисту, участі адвоката в доказуванні, забезпечення права на захист в умовах цифровізації кримінального провадження та воєнного стану (акт впровадження Національного юридичного університету імені Ярослава Мудрого від 16

квітня 2026 р.; акт впровадження Національного наукового центру «Інститут судових експертиз ім. Засл. проф. М. С. Бокаріуса» Міністерства юстиції України від 10 квітня 2026 р.);

г) освітньому процесі – під час підготовки й проведення лекцій, семінарських і практичних занять із курсантами, студентами, слухачами, аспірантами та адвокатами, зокрема при викладанні навчальних дисциплін «Кримінальний процес», «Адвокатура України», «Доказування у кримінальному провадженні», «Участь захисника у кримінальному провадженні», «Практика Європейського суду з прав людини» та «Особливості здійснення захисту в умовах воєнного стану» (акт впровадження Національного юридичного університету імені Ярослава Мудрого від 16 квітня 2026 р.; акт впровадження Національного наукового центру «Інститут судових експертиз ім. Засл. проф. М. С. Бокаріуса» Міністерства юстиції України від 10 квітня 2026 р.).

Повнота викладу основних результатів дисертації. Наукові положення, висновки, пропозиції та рекомендації, сформульовані за результатами проведеного дослідження, опубліковані в 7 наукових працях: 4 наукових статтях у фахових виданнях категорії «Б», що визначені Міністерством освіти і науки України як фахові з юридичних наук; 3 тезах доповідей на науково-практичних конференціях: «Адвокатура України: сучасний стан та перспективи розвитку» (м. Харків, 14 грудня 2023 р.), «Актуальні питання судової експертології, криміналістики та кримінального процесу» (м. Київ, 21 грудня 2023 р.), «The latest development trends in philological science and education» (Латвія, 7–8 лютого, 2024 р.).

Текстових запозичень без посилання на джерела та інших порушень академічної доброчесності офіційним опонентом не виявлено.

Реального або потенційного конфлікту інтересів в офіційного опонента щодо здобувача, його наукового керівника та інших членів разової спеціалізованої вченої ради немає.

Зауваження та/або дискусійні питання щодо положень дисертації.

Позитивно оцінюючи представлену наукову працю, необхідно акцентувати увагу на деяких положеннях, які, на погляд офіційного опонента, мають дещо дискусійний характер та щодо яких можна висловити певні зауваження.

1. На сторінках дисертаційного дослідження доказова діяльність сторони захисту розглядається як самостійний і важливий елемент реалізації права на захист. Водночас робота не містить достатньо детального аналізу проблем визнання матеріалів, отриманих захисником, належними та допустимими доказами. Автор переконливо обґрунтовує необхідність активної ролі адвоката у збиранні відомостей, використанні спеціальних знань і цифрової інформації, при цьому майже не досліджує, які саме процесуальні ризики й перешкоди виникають (або можуть виникнути) на етапі використання таких матеріалів. Унаслідок цього найважливіша з практичного погляду частина проблеми (не лише як зібрати докази, а як забезпечити їх подальше визнання судом допустимими) залишилася висвітленою недостатньо повно. Отже, запропонована здобувачем концепція активного доказування стороною захисту виглядає дещо дискусійною.

2. Значна частина запропонованих автором алгоритмів, рекомендацій і тактичних моделей має переважно загальний характер і не завжди супроводжується достатньою кількістю практичних кейсів. У результаті цього окремі положення дисертації, з одного боку, справляють враження методологічно правильних, а з другого – є недостатньо пов'язаними з конкретними проблемами, які фактично виникають та залишаються поширеними в діяльності захисника у кримінальному провадженні. Так, у розділі 2, присвяченому тактичним засадам участі захисника у слідчих (розшукових) та інших процесуальних діях, автор переконливо доводить, що специфіка його діяльності залежить від характеру джерела доказової інформації: у вербальних діях переважають комунікативно-психологічні аспекти; у невербальних – контроль за законністю вилучення та фіксації слідів; у змішаних – необхідність одночасного аналізу поведінки учасників і матеріальної

обстановки. Проте в роботі фактично відсутні приклади того, як саме ці положення реалізуються на практиці. Тому було б доцільно узагальнити, яких саме типових помилок припускаються під час обшуку, огляду чи допиту, яким чином захисник може їх виявити та як надалі використовувати це для обґрунтування недопустимості доказів.

Подібна проблема простежується й у частині, присвяченій затриманню особи та обранню запобіжних заходів. Зокрема, автор слушно звертає увагу на необхідність здійснення перевірки фактичного моменту затримання, законності доставлення особи, своєчасності допуску адвоката та дотримання процесуальних строків затримання. Водночас робота майже не містить конкретних кейсів, коли адвокат, виявивши розбіжності між фактичним часом затримання і даними, що містяться у протоколі, використав записи камер відеоспостереження, журнали відвідувачів або інші матеріали для доведення незаконності затримання. Через це окремі рекомендації залишаються радше теоретичними орієнтирами, ніж готовою моделлю поведінки для практикуючого адвоката.

На сторінках 177–179 дисертації автор обґрунтовано констатує, що сторона захисту часто стикається з труднощами доступу до об'єктів дослідження, які перебувають у розпорядженні сторони обвинувачення, а також із залежністю від волі слідчого чи прокурора у питаннях проведення експертизи. Водночас, на переконання офіційного опонента, окремі висновки залишаються недостатньо конкретизованими через брак їх належного обґрунтування з посиланням на емпіричні дані. І в цьому питанні робота значно виграла б, якби автор ширше використав матеріали судової практики, конкретні приклади з діяльності адвокатів, типові помилки органів досудового розслідування та приклади успішного використання стороною захисту тактичних прийомів. Це дозволило б не лише посилити аргументацію окремих положень, а й надати роботі більш вираженого прикладного характеру.

3. Досліджуючи особливості участі захисника у кримінальних провадженнях щодо неповнолітніх, автор слушно наголошує на необхідності

врахування найкращих інтересів дитини, при цьому майже не аналізуючи типові ризики порушення цих інтересів. До таких можна віднести: проведення допиту неповнолітнього без участі психолога або законного представника; багаторазове повторення допитів, що призводить до вторинної травматизації дитини; формальне ставлення до встановлення умов життя і виховання неповнолітнього; випадки, коли захисник фактично не впливає на вирішення питання про доцільність застосування примусових заходів виховного характеру тощо. У зв'язку з цим робота значно виграла б, якби автор не лише окреслив загальні процесуальні гарантії участі захисника в таких провадженнях, а й більш предметно проаналізував наслідки порушень для процесуального становища неповнолітнього та можливі способи їх усунення у практичній площині.

4. У підрозділі 3.5, присвяченому спеціальному кримінальному провадженню, автор обґрунтовано звертає увагу на проблему належного повідомлення особи про судовий розгляд. Проте він майже не розкриває конкретних ризиків можливих зловживань під час здійснення такого інформування. Наприклад, це стосується ситуацій, коли суд визнає особу належним чином повідомленою лише на підставі наданих стороною обвинувачення документів, хоча фактично немає підтверджень того, що обвинувачений дійсно знав про провадження. Це також стосується випадків, коли факт перебування особи за кордоном автоматично трактується як ухилення від правосуддя, або ж обставин, коли захисник у провадженні *in absentia* бере участь лише формально, не маючи реального контакту з клієнтом.

Висловлені зауваження й побажання є особистими міркування офіційного опонента, тому жодним чином не впливають на загальну позитивну оцінку дисертації Д. О. Ципліцького, оскільки вони здебільшого мають дискусійний характер, а здійснений науковий пошук заслуговує на підтримку.

ЗАГАЛЬНИЙ ВИСНОВОК

Дисертаційне дослідження Ципліцького Дмитра Олександровича «Організація і тактика проведення слідчих (розшукових) та процесуальних дій за участю захисника» є завершеною кваліфікаційною науковою працею, що містить нові обґрунтовані результати, які в сукупності розв'язують конкретне наукове завдання, важливе для розвитку теорії кримінального процесу, криміналістики та правозастосовної практики.

За своїм змістом і загальною спрямованістю рецензована робота відповідає спеціальності 081 «Право», вимогам пунктів 6, 7, 8 Порядку присудження ступеня доктора філософії та скасування рішення разової спеціалізованої вченої ради закладу вищої освіти, наукової установи про присудження ступеня доктора філософії, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 12 січня 2022 р. № 44 (зі змінами та доповненнями), а її автор – Дмитро Олександрович Ципліцький – за результатами публічного захисту заслуговує на присудження ступеня доктора філософії за спеціальністю 081 «Право».

Офіційний опонент:

кандидат юридичних наук, доцент,
начальник відділу організації
наукової діяльності
Харківського національного
університету внутрішніх справ

Сергій АБЛАМСЬКИЙ